

ਇਕ ਗਲਲ

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੀ
ਅਤੇ

ਚਾਰ ਜਮਾਤਾਂ

ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਦੀਆਂ

(ਨਿਹਕਲਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚਾਂ)

ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਣਾਈ ਇਕਕ ਗਲਲ, ਹੋਰ ਹਉਮੇ ਝਾਕਰਵਣਾ ਝਾਰਖ। ਜੋ ਬਾਵਨ ਦਸ਼ੀ ਦਵਾਰੇ ਬਲ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਨਿਰਅਕਰਵਰ ਧਾਰ ਆਰਖ। ਰਾਮ ਜਣਾਈ ਲੰਕਾ ਧਾਰ ਵਿਚਵ ਜਲ, ਹਨੂਵਨਤ ਸਮਯਾਧਾ ਸਾਰਖ। ਕ੃ਣ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਧਾ ਪਲ, ਅਰਜਨ ਪਰਦਾ ਲਾਹ ਪਰਤਾਰਖ। ਮੂਸਾ ਓਸੇ ਧਾਰ ਵਿਚਵ ਗਿਆ ਰਲ, ਜਿਸ ਗਲਲ ਦੀ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਰਖ। ਈਸਾ ਓਸੇ ਮੰਜਲ ਪਿਆ ਚਲ, ਜੇਹੜੀ ਗਲਲ ਅਨਦਰੋਂ ਗੈਈ ਭਾਰਖ। ਮੁਹਮਦ ਤਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਲਿਆ ਮਲ, ਜਿਥੇ ਇਕ ਗਲਲ ਦਾ ਧਵਲੇ ਜ੍ਰੂ ਜਮਤਾ ਜਵੀ ਅਰੰ ਨਵਿਜ ਧੋਜ੍ਰੂ ਜਮਾ ਰਹਮਤੇ ਖੁਦਾ ਨੂਰੇ ਨਿਜਾ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਦੱਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ।

ਨਾਨਕ ਗਲਲ ਜਗਤ ਧਾਰ ਅਗਮੀ, ਅਕਰਵਰ ਲੇਰਵ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਗਾਈ ਜਾਏ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਵਣ ਸ਼ਵਾਸੀ ਦਮੀ, ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚਾਂ ਨਹੀਂ ਜਮੀ, ਕਾਗਯਾਂ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਜੋਬਨ ਜਵਾਨੀ ਪੁਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਨਵੀਂ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਸਮਯ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤਹ ਲਿਰਵੀ ਜਾਏ ਨਾ ਕਦੀ ਸ਼ਾਸ਼ਨਾਂ

वाले पन्नी, हरक्फां वंड ना कोई वंडाईआ। बध्दी जाए किसे ना कन्नी, हत्थो हत्थ ना कोई टिकाईआ। वसे कदे ना किसे छप्पर छन्नी, जगत दवारयां डेरा कदे ना लाईआ। उहदा लेखा नहीं वजूद तत्त तनी, अप तेज वाए पृथमी अकाश ना वेस वटाईआ। उह सुणी जाए कदे ना कन्नी, सरवणां चले ना कोई चतुराईआ। उह जगत माया वाली नहीं कोई धनी, धनाढ रूप ना कोई दरसाईआ। शरअ विच्च जाए कदे ना डंनी, मज़बां संग ना कोई रखाईआ। ना घड़ी जाए ना भन्नी, दोहां तों बाहर आपण रूप दरसाईआ। उह बणी नहीं किसे दी वंनी, नार हो के कन्त ना कोई हंडाईआ। किसे दी दुखतर बणी नहीं चन्नी, गोदी गोद ना कोई उठाईआ। उहदी धार नहीं कोई उच्ची लम्मी, नीकण नीका नजर कोई ना आईआ। उह आदि जुगादि जुग चौकड़ी कदे ना होए निकम्मी, निहकर्मण रूप ना कोई अखवाईआ। उह गगन गगनंतर जिमीं असमान दे सके ना थम्मी, सहारे दी लोड़ ना कोई रखाईआ। उह हत्थ ना आवे किसे विद्या वाली गल्ली, बुद्धि नाल चले ना कोई चतुराईआ। उह छल विच्च किसे कोलों जाए ना छली, अछल अछल आपणी खेल खिलाईआ। उहनूं खोजदे गए कोटन कोट पैगंबर पीर वली, वलीअहिद ध्यान लगाईआ। उह इशारा दे के गिआ मुहम्मद धार अली, अबूबकर नेत्र नैणां नीर वहाईआ। उहदा सीस कदे किसे रखवया नहीं तली, तलबां दी वंड ना कोई वंडाईआ। नानक दी इक्क गल्ल जदों आवे ते आवे भगतां दी साची गली, नौ दवारयां दे उत्ते आपण हुक्म सुणाईआ। जिथे जोत दी धार आपे फुली आपे फली, पत टहणी वंड ना कोई वंडाईआ। उह गल्ल सतिगुर शब्द दी इक्क प्रेम धार दी कली, कलमयां तों बाहर आपण रंग चढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा परदा आप चुकाईआ।

इक गल्ल नानक धार सदा नादन, अनाद अनादी धुन जणाईआ। ब्रह्म धार सदा ब्रह्मादन, ब्रह्मण्डां वेरवे सदा चाई चाईआ। जिस दी ख़बर आदि जुगादिन, जुग चौकड़ी मेटण कोई ना पाईआ। उह इक्क गल्ल अवतार पैगंबर गुरू सदा अराधण, बिन मन मनसा ढोले गाईआ। उह भगतां नाल सदा भगती धार दस्से साधन, सिदक सबूरी आपणा संग जणाईआ। बिन रसना जिह्वा बत्ती दन्द मार के अवाजन, सोई सुरती लए उठाईआ। उह वेर्खो नूर नुराना शाह सुल्ताना शाहो भूप राज राजन, नर निरँकारा नूर अलाहीआ। जिस ने आदि जुगादि साजी साची साजन, साजणहार इक्क अखवाईआ। उस दा भेव इक्को बातन, परदा परदिआं विच्चों चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा संग आप बणाईआ।

साची गल्ल अगम्म अथाह, सतिगुर नानक नाम विच्चों दृढ़ाईआ। जिस दा सतिगुर शब्द सदा मलाह, जुग जुग बेड़ा आपणे कंध उठाईआ। जिस दी अकल बुद्धि दे सके ना कोई सलाह, मशवरे विच्च कदे ना आईआ। उह हत्थ ना आवे थल अस्याह, महीअल खोजण चाई चाईआ। उस दा मालक इक्को बेपरवाह, जो बेपरवाही विच्च समाईआ। जिस उत्ते सतिगुर दया देवे कमा, मेहरवान मेहरवान मेहर नजर उठाईआ। बिना जगत शास्त्रां

ਤੋਂ ਇਕਕ ਗਲਲ ਦਾ ਸਮਝਾ, ਗਲਲ ਗਲਲ ਵਿਚਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਗਲਲ ਵਿਚਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਨੂਰ ਅਲਾਹ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਭੇਵ ਖੁਲਾਏ ਪਰਦਾ ਲਾਹ, ਉਹਲਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਹ ਗਲਲ ਕਹੇ ਵਾਹ ਵਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਸਾਂਗ ਆਪ ਨਿਭਾਈਆ।

ਗਲਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਧਾਰਾ, ਧਰਮ ਧਰਮ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰਾ, ਸੰਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਘਾਰੀ ਸਮਝ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਨਾਲ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜੋਤ ਨਿਰੱਕਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਵਾਜ਼ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਤੇ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਬਿਨ ਤਨਦ ਸਿਤਾਰਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਨਾਦ ਫੁਡਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ, ਅਲਕਰਖ ਅਗੋਚਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰਾ, ਬੇਅੰਤ ਕਹ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਧੁਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਧੁਰ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਅਕਰਖਰਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਤਕਰਾਰਾ, ਝਾਗੜਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਉਸ ਗਲਲ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕੋ ਏਕੱਕਾਰਾ, ਜੋ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਾਥਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਖੋਲ ਕੇ ਬਨਦ ਕਿਵਾੜਾ, ਤੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਪਰਦਾ ਦਾ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਨਾਨਕ ਧਾਰ ਇਕਕ ਗਲਲ ਸੁਣੀ ਸਨਤ ਕੁਮਾਰ, ਬਰਾਹ ਸੁਣ ਕੇ ਰਖੁਣੀ ਬਣਾਈਆ। ਯੜੇ ਪੁਰੁ਷ ਹੋਧਾ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਹਾਵਗਰੀਵ ਗਾ ਗਾ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਨਰ ਨਰਾਧਨ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਦਾ ਉਚਵਾਰ, ਕਪਲਮੁਨ ਕਹ ਕਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਪਿਰਥੂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਗਲਲ ਸੁਣ ਕੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਮਤਸਥ ਮਿਲ ਕੇ ਰਖੁਣੀ ਬਣਾਈਆ। ਕੱਛਪ ਨੇ ਪਾਈ ਇਕਕ ਗਲਲ ਦੀ ਸਾਰ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਰਿੜਕੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਧਨਤੰਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਖੇਲ ਖਿਲਾਧਾ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ। ਬਾਵਨ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਹੁਣਿਆਰ, ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਇਕਕ ਗਲਲ ਦਿਤੀ ਸਮਝਾਈਆ। ਹਰੀ ਹਰਿ ਖੇਲ ਕੀਤਾ ਅਪਾਰ, ਧਰੂ ਦਾ ਪਰਦਾ ਅਨਦਰੇ ਅਨਦਰ ਉਠਾਈਆ। ਗਜ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦਿਤਾ ਉਤਾਰ, ਤਨਦਵੇ ਤਨਦ ਤਨਦ ਕਟਾਈਆ। ਰਾਮ ਹਨੂਵਨਤ ਇਕਕੋ ਗਲਲ ਤੇ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਗਲਵਕਡੀ ਲਈ ਪਾਈਆ। ਇਕਕ ਗਲਲ ਦਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਸੁਣ ਸੁਣ ਰਖੁਣੀ ਬਣਾਈਆ। ਕੁਣ ਇਕਕ ਗਲਲ ਅਰਜਨ ਦਿਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਆਧਾਰ, ਉਦਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਇਕਕ ਗਲਲ ਉਤੇ ਕਰਨ ਇਜ਼ਹਾਰ, ਸਿਪਤਾਂ ਵਾਲੇ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੀ ਇਕਕ ਗਲਲ ਜਿਸ ਗਲਲ ਵਿਚਾਂ ਮਿਲ ਜਾਏ ਇਕਕ ਏਕੱਕਾਰ, ਇਕਕ ਇਕਲਲਾ ਮਿਲੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਦੂਜੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦੀ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਇਕ ਗਲਲ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਰਜਨ ਸੁਣੀ ਨਾਲ ਪਾਇਆ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ। ਅਮਰਦਾਸ ਪਾਈ ਸਾਰ, ਬਿਨ ਸਰਵਣਾਂ ਵਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਰਾਮਦਾਸ ਕੀਤਾ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਅਰਜਨ ਇਕਕ ਗਲਲ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾਰ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਥ ਗੁਰਦੇਵ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ। ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਇਕਕ ਗਲਲ ਸੁਣ ਕੇ ਹੋ ਤਧਾਰ, ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਆਪਣੇ ਤਨ ਪਹਨਾਈਆ। ਹਰਿ ਰਾਏ ਗਲਲ ਸੁਣੀ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਅੰਤਰ ਆਈ ਧੁਨਕਾਰ, ਜਗਤ

नादां बाहर वज्जी वधाईआ। हरकृष्ण सुण के अगम्मी गल्ल छहु गिआ संसार, बाल अवस्था इकको गल्ल विच्च समाईआ। जिस गल्ल नाल गुर तेग बहादर आपण सीस दिता वार, जगदीश नाल मिल के वज्जी वधाईआ। इकक गल्ल दा गोबिन्द बणया पहरेदार, खण्डा आपणे हत्थ उठाईआ। इकक गल्ल पिच्छे धर्म दी रक्खया कीती बण आप करतार, कुदरत दा कादर हो के वेरव वरवाईआ। इकक गल्ल दा भेव खुलाया आपणे पंज प्यार, प्रेम प्रेम विच्चों जणाईआ। इकक गल्ल सुण के पुरख अकाल, पन्थ खालसा दिता रचाईआ। सतिगुर दी इकक गल्ल जे कोई मन्ने ना उह ढुब्बे विच्च संसार, चुरासी विच्च कदे ना आईआ। उह इकक गल्ल एह सदा सदा उस प्रभू नूं करो निमस्कार, डण्डावत विच्च ओसे नूं सीस निवाईआ। जिस दे जुग चौकड़ी अनेक अनन्त अगणत नाम कलम शाही कागजां नाल लिखे बण लिखार, कातब हो के कलम दिती चलाईआ। उस इकक नाम तों आदि जुगादि जुग चौकड़ी कोई नहीं बाहर, जिस गल्ल विच्चों दो जहान सतिगुर नानक धार दिते प्रगटाईआ। सो इकक गल्ल सिखां दे हिरदे अंदर गुर गोबिन्द रक्ख के गिआ आप नाल प्यार, बंस सरबंस दीन दुनी विच्च जगत भेट कराईआ। अकसर अखीर कलिजुग दी धार विच्च उस गल्ल नूं मन्नेगा सर्ब संसार, नौ खण्ड पृथमी सत्त दीप ओसे गल्ल दी कीमत पाईआ। जोती जोत सख्त हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, आदि जुगादि ब्रह्म ब्रह्मादी जुग चौकड़ी खेल शब्द शब्द दी धार, सति सति दा सति आपणा खेल खिलाईआ। (२६ कत्क शहनशाही सम्मत ९)

प्राइमरी कहे मेरीआं जमातां चार, चार जुग दे शास्त्र देण गवाहीआ। मेरा लहणा देणा चार कुण्ट दी धार, चार वरनां वेरव वरवाईआ। चौथे जुग वेरवां नैण उघाड़, बिन नेत्र अक्ख अक्ख उठाईआ। मेरा मालक खालक इकको परवरदिगार, सांझा यार इकको नूर अलाहीआ। सतिगुर शब्द जो संदेशा देवे वारो वार, भेव अभेदा अगम्म खुलाईआ। मेरी सिख्या जगत अक्खरां बाहर, विद्या विच्च विद्यत ना कोई कराईआ। कोटां विचो कोई गुरमुख विरला पढ़े विच संसार, जिस सिर सतिगुर आपणा हत्थ टिकाईआ। मेरी पहली जमात बड़ी दुष्वार, दुशमण चारों कुण्ट अन्तर निरंतर नजरी आईआ। मेरा लहणा देणा नाल नौ दवार, जगत वाशना संग बणाईआ। दहि दिशा करां विचार, बिना सोच समझ आपणी लवां अंगढाईआ। जोती जोत सख्त हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

प्राइमरी कहे मेरी जमात पहली, एका एका वेरव वरवाईआ। जिस विच होए ना कोई अनगहिली, गफलत रूप ना कोई दरसाईआ। जेहड़ी विद्या बिना ज्बान तों कहि लई, बिना सरवणां सुणनी चाई चाईआ। जोती जोत सख्त हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा हुक्म इकक वरताईआ।

प्राइमरी कहे गुरमुख विरला मेरी पहली करे पास, पासा दीन दुनी बदलाईआ। सतिगुर शब्द उत्ते करे विश्वाश, जगत विशिआं डेरा ढाईआ। तन वजूद लेरवा तकके अप तेज वाए पृथमी अकाश, मन मत बुध नाल रलाईआ। नौ दवारयां निगाह मारे खास, परदा परदिआं विचों चुकाईआ। जिस उत्ते किरपा करे पुरख अविनाश, हरि करता धुरदरगाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा मालक इक गुसाईआ।

प्राइमरी कहे जिहड़ा हरिजन पहली पढ़दा, जगत लेरव शरअ ना कोई रखाईआ। धर्म दी धार विच दूजी चढ़दा, चढ़दा लहिन्दा दकरवण पहाड़ इकको तकके धुर दा माहीआ। अन्दरों किला तोड़े हँकारी गढ़ दा, हउमे हंगता दूर कराईआ। लेरवा जाणे चोटी जड़ दा, चेतन्न हो के वेरव वर्खाईआ। लहणा तकके बहतर नड़ दा, हड्डु मास खोज खुजाईआ। रखेल तकके सरीर धड़ दा, तन वजूद फोल फुलाईआ। जगत दवारे पार करदा, नव दवार दा डेरा ढाईआ। राह वेरवे आपणे घर दा, बिन अकर्खां अकरव उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा हुक्म इकक वरताईआ।

प्राइमरी कहे मेरी दूजी जमात चंगी, पहली नालों मिले वडयाईआ। सतिगुर प्यार विच लावे अंगी, अंगीकार आप हो जाईआ। आसा पूरी करे मंगी, मनसा जगत टिकाईआ। अमृत धार पिआए गंगी, बूंद सवांती कँवल नाभ टपकाईआ। मनुआ दह दिश ना धाए फरंगी, चार कुण्ट ना उठ उठ धाईआ। साचे प्यार दी दस्से पाबन्दी, नाम बंधन विच बंधाईआ। सच प्रेम बणा के सनबंधी, सगला संग जणाईआ। अन्दरों दवैत दी ढाए कंधी, परदा परदिआं विचों उठाईआ। लेरवा मुक्के प्रक्रती पंझी, पंजां तत्तां संग बणाईआ। लहणा मेटे विकार जंगी, काम क्रोध लोभ मोह हँकार रंग रंगाईआ। जगत वासना करे कोई ना तंगी, तंगदस्ती दूर कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, दूजी आपणे रंग रंगाईआ।

प्राइमरी कहे जिस मेरी दूजी कर लई पूर, पूरा सतिगुर दया कमाईआ। तीजी जमात दा इक्क दस्तूर, असूल नियम इक्क जणाईआ। अन्तर निरन्तर रहे ना कोई गस्तर, गुरबत अन्दरों बाहर कछुईआ। साचे नाम दा दए सरूर, सुरती शब्द नाल मिलाईआ। जगत विकारा करे चूर, क्रिया कूँड बाहर कछुईआ। अमृत रस नाल करे भरपूर, तृष्णा जगत गवाईआ। पन्ध मुका के नेड़ा दूर, घर घर विच्च दए वर्खाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा संग आप रखाईआ।

तीजी जमात कहे मैनुं गुरमुख वेरवे चंगी तरां, तरीका सतिगुर दए जणाईआ। जिस विच्च पाबन्दी नहीं कोई शरअ, शरीअत वंड ना कोई वंडाईआ। जगत विद्या अकरवर ना कोई पढ़ा, कागज़ कलम ना कोई चतुराईआ। जगत सरोवर लोङ रहे ना सरा, तीर्थ तहु ना कोई चतुराईआ। तीजी जमात विच्च मिले अगम्मा वरा, वर दाता हो के दए

ਵਡਯਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏ ਖਰਾ, ਖਾਲਸ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਪਿਆ ਕੇ ਜਰਾ, ਜ਼ਰੋ ਜ਼ਰੋ ਵਿਚਾਂ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਦਰਸਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਨਿਰਾਂਤਰ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਠਰਾ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੌਈ ਤਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਅਗਮੀ ਧੁਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਦੂਢਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਲਏ ਸੁਣ, ਅਣਸੁਣਤ ਦਾ ਜਣਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਲਏ ਚੁਣ, ਖੋਜਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਵਿਚਚ ਵਡਾ ਗੁਣ, ਅਵਗੁਣ ਕੂਝੇ ਬਾਹਰ ਕਛੁਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਤ ਮੀਤ ਆਪੇ ਚੁਣ, ਆਪੇ ਵੇਰਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੌਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਰਿਖ ਮੁਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਛੁਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਬੜੀ ਸੋਹਣੀ ਪਢਾਈ, ਅਲਫ ਬੇ ਵੰਡ ਨਾ ਕੌਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਹਿੰਦਸਾ ਇਕਾਈ, ਏਕ ਏਕ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਨਾ ਸਕੇ ਸਮਾਈ, ਗਿਣਤੀ ਗਣਤ ਨਾ ਕੌਈ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਬੁਦ्धਿ ਨਾਲੋਂ ਹੋਏ ਜੁਦਾਈ, ਮਤ ਚਲੇ ਨਾ ਕੌਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ ਨਾ ਤਠ ਤਠ ਧਾਈ, ਨਵ ਭਜੇ ਨਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਇਕਕੋ ਮੀਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਗੁਸਾਈ, ਗਹਰ ਗਵਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਦਾ ਤਠਾਈ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਬੁੰਦ ਸ਼ਵਾਂਤੀ ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਿਉਂ ਦਾ ਪਾਈ, ਨਾਮੀ ਕੱਵਲ ਕੱਵਲ ਤਲਟਾਈਆ। ਸਹੱਸ ਦਲ ਨਚੇ ਟਪੇ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਨਾਦ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈ, ਬਿਨ ਸਰਵਣਾਂ ਦਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮੇਰੀ ਪਰੀਖਿਆ ਲਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੀ ਜਾਵਾਂ ਮੁਕਕ, ਮੁਕਮਲ ਦਿਆਂ ਦੂਢਾਈਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਅਗੇ ਇਕਕੋ ਹੋਵੇ ਤੁਕ, ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਹੇ ਕੌਈ ਨਾ ਲੁਕ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚਾਂ ਤਠਾਈਆ। ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਵਿਚਚ ਹਰਿਜਨ ਚਢ ਕੇ ਹੋਏ ਖੁਸ਼, ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਾਚੀ ਸੱਥਾ ਲਏ ਪੁਚ਼ਛ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਜੋ ਚਢ ਜਾਏ ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ, ਜੁਮਲਾ ਅਕਰਵਰ ਨਾ ਕੌਈ ਪਢਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਅਨਾਇਤ, ਸੁਫਤ ਸੁਫਤ ਸੁਫਤ ਵਰਤਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਹਦਾਇਤ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਦਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਹਮਾਇਤ, ਹਮਸਾਜਣ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਕਰੇ ਮੇਹਰਵਾਨੀ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਤਠਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ

ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਾਂ ਪਢੇ ਕੋਈ ਜੀਵ ਪੁਰਾਨੀ, ਜਿਸ ਉਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਤਹਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਸੁਕਕ ਜਾਏ ਨਾਲੋਂ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਮੁਜ ਸੇਤਜ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਨਾ ਕਰਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਬਰਨਾਂ ਡੇਰਾ ਢਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਮੰਜਲ ਇਕਕੋ ਮਿਲੇ ਰੂਹਾਨੀ, ਰੁਹ ਬੁਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸਮ ਜਿਸਮਾਨੀ, ਜਿਸਮ ਜਸੀਰ ਦਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕਲਮ ਕਾਨੀ, ਕਾਗਜ ਸ਼ਾਹੀ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਨੂੰ ਪਢ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਕਲਵਾਲਾ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਬੁਧੀ ਦੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਤੱਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਹ ਮੇਰੀ ਵਿਦਾ ਕਰੇ ਪਹਚਾਨੀ, ਬਿਨ ਅਕਖਰਾਂ ਅਕਖਰ ਵੇਖ ਵਰਵਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸੀ ਅਸਮਾਨੀ, ਮਣਡਲਾਂ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ।

ਚੌਥੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਪੱਡਤੀ, ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹੁੰਗਤੀ, ਹੱਕਾਰ ਗਢ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਮਨ ਦੀ, ਸਮਤਾ ਮੋਹ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਣਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਕਨ੍ਨ ਦੀ, ਸਰਵਣਾਂ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਗੁਸਾਈਆ।

ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਮੇਰੀ ਇਕਕੋ ਅਗਮੀ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਮੰਜਲ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਗੂਹ ਇਕਕੋ ਦਵਾਰਾ ਜਿਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਵਸ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਤ, ਸੂਰਾ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਪਢਾਈ ਜਗਤ ਜਮਾਤਾਂ ਚਾਰ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਪਰਾ ਪਸੰਨੀ ਮਦਘਮ ਬੈਖਰੀ ਢੋਲਿਆਂ ਵਿਚਕ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਮੇਰਾ ਧਾਰ, ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਕ ਮੇਰੀ ਖੁਲ੍ਹੀਆਂ ਵਾਲੀ ਬਹਾਰ, ਰੁਤ ਮੌਲੇ ਅਗਮ ਅਥਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਗੁਸਾਈਆ।

ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਪਢਾਈ ਦੀ ਅਗਮੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਮਕਤਬ ਸਚ ਹਕ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਦਾ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਮੁਸ਼ਰਦ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪੁਛੇ ਹਾਲ, ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਓਥੇ ਇਕਕੋ ਇਕ ਸਵਾਲ, ਬਿਨ ਅਕਖਰਾਂ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਉਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਦੀਨ ਦਿਨ, ਦਿਨ ਦਿਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਤਹ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਬੜੀ ਕਮਾਲ, ਕਾਮਲ ਮੁਸ਼ਰਦ ਹੋ ਕੇ ਦਾ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਦਾ ਨੂੰ ਪਢ ਕੇ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜ਼ਵਾਲ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚਕ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਵਿਚਾਂ ਚੌਥੀ ਮੰਜਲ ਹੋਏ ਬਹਾਲ, ਚੌਥੇ ਪਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮਿਲੇ ਧੂਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਜੋ ਮਾਰਟਰ ਟੀਚਰ ਉਸਤਾਦ ਹੋ ਕੇ ਆਪੇ ਲਾਏ ਸ਼ਬਦ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਅਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਂਦਾ, ਮੰਜਲ ਮੰਜਲ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਚੌਥੇ ਘਰ ਦੇ ਢੋਲੇ ਹਰਿਜਨ ਗੱਦਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਰਾਗ ਫੁਝਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਸਂਦੇਸ਼ ਵਾਹ ਵਾਹ ਦਾ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਬਿਨਾ ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਾਲੇ ਨਾਂ ਦਾ, ਨਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਜਾਂ ਤਕਕਣਾ ਨਾਲ ਗੌਰ, ਗਹਰ ਗਵਰ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਪਢ਼ ਕੇ ਵਿਦਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਬਲਵਨਤ ਕੌਰ, ਲੇਖਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਗਿਆ ਸੌਰ, ਸੌਹਰੇ ਪੰਡੇ ਇਕਕੋ ਘਰ ਮਿਲੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮਿਲਿਆ ਬਾਂਕਾ ਸ਼ੌਹਰ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਭਗਤਾਂ ਜਾਏ ਬੌਛੜ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜੋ ਮਿਛੇ ਰਸ ਕਰੇ ਕੌਡ, ਕੁਡਤਣ ਅਨਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢੁਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਬਾਹਣ ਗੌਡ, ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਉਹ ਪਹਲੀ ਦੂਜੀ ਤੀਜੀ ਭਜ਼ ਕੇ ਚੌਥੀ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹ ਗੱਡ ਪੌਡ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਰਗ ਰਿਹਾ ਨਾ ਸੌਡ, ਭੀਡੀ ਗਲੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਬਲਵਨਤ ਕੌਰ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਮੈਂ ਜਮਾਤ ਚੌਥੀ ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਤੋਂ ਪਢੀ, ਪਢਨ ਵਾਲਿਓ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਵਿਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬੜੀ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਮਿਲੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸੁਲਖਣੀ ਕੀਤੀ ਘੜੀ, ਵਕਤ ਪਲ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਬਿਧਨ ਸਿੱਧ ਦੇ ਮਾਸਟਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨੇ ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਫੜੀ, ਬਿਨ ਹਤਥਾਂ ਹਤਥ ਉਠਾਈਆ। ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਪਢ਼ ਕੇ ਭਗਤੇ ਮੈਂ ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਖਵੜੀ, ਖਵੜੀ ਖਡੀਤੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਵਾਲੇ ਤਨ ਸਡ ਗਏ ਵਿਚਚ ਤਨ ਦੀ ਮਢੀ, ਮਸਾਣਾਂ ਵਿਚਚ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਖਰੀ ਦੀ ਖਰੀ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ, ਕਰਨੀ ਦੇ ਕਰਤੇ ਦਿਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਪੁਜ਼ ਗੱਡ ਆਪਣੇ ਅਗਮ੍ਮੇ ਘਰੀ, ਜਿਸ ਘਰਾਨੇ ਵਿਚਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਢੁਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਗੁਸਾਈਆ।

ਬਲਵਨਤ ਆਤਮਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਪਢ਼ ਕੇ ਹੋ ਗੱਡ ਪਾਸ, ਪਾਸਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂ ਬਿਨਾ ਪਵਣ ਸ਼ਵਾਸ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਪਨਥ ਸੁਕਾ ਕੇ ਪ੃ਥਮੀ ਅਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨਤਰਾਂ ਭੇਰਾ ਢਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਦੀ ਵੇਖਾਂ ਰਾਸ, ਬਿਨ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਭਗਮਗਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਆਤਮ ਧਾਰ ਬੈਠੇ ਬਿਨ ਚਰਨਾ ਚਰਨਾ ਪਾਸ, ਸੋਹਣਾ ਸਂਗ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਨਿਕਲੇ ਹਾਸ, ਹਾਸ ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਰਖੇ ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਪਢਨ ਵਾਲਿਓ ਸਭ ਦਾ ਅੱਤਮ ਸਚਰਖਣਡ ਵਿਚਚ ਹੋਣਾ ਨਿਵਾਸ, ਜਗਤ ਜਮਾਤਾਂ ਦੀ ਲੋਡ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਦਰ ਇਕਕ ਸੁਹਾਈਆ।

आत्मा कहे मैं चौथी जमात पढ़ी निराली, निरगुण निरवैर दित्ती पढ़ाईआ। बिन अकरवरां विद्या दस्स सुखाली, सोहणी सच्ची दिती वडयाईआ। मेरा लेखा लहणा तकक लउ हाली, हर हिरदे दिआं जणाईआ। जिथ्थे ना कोई जवाब ना सवाली, तालब इल्म बिना इल्म तों करे शनवाईआ। किरपा करे पुरख अकाला जोत अकाली, अकल कल धारी आपणी दया कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा हुक्म इकक वरताईआ।

प्राइमरी कहे जन भगतो मेरे तों अग्गे नहीं कोई प्रेम, परा पसन्ती मद्भम बैखरी मेरे ढोले गाईआ। पुरख अकाल दीन दयाल दा आदि जुगादी नेम, हुक्म हुक्म विच्छों समझाईआ। जो निरगुण सरगुण सरगुण निरगुण देवणहारा देण, जोती जाता पुरख बिधाता इकक अखवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा हुक्म इकक वरताईआ।

चौथी जमात कहे मेरा इकको चौथा पद, सोहणी वंड वंडाईआ। सन्तो भगतो सूफीओ तुहाड़ी मंजल दी अगम्मी हद, हदूद इकको इकक जणाईआ। जिथ्थे बिना जगत साज तों वज्जे नद, अनहद नादी नाद सुणाईआ। बिना तेल बाती दीपक तों जोत जाए जग, जोती जाता डगमगाईआ। जगत विद्या नालों हो जाण अलगग, हरिजन हरिजन हरिजन मिले माण वडयाईआ। एह विद्या सतिगुर पूरा देवे सरबगग, हरि करता धुरदरगाहीआ। जिस दे पढ़न नाल जगत विद्या बुझ जाए अग्ग, सांतक सति सति कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा आपणा हुक्म वरताईआ।

प्राइमरी कहे जिस नूं मेरी विद्या पढ़न दा चाओ, चाओ घनेरा इकक रखाईआ। सतिगुर शब्द शब्द मनाओ, मनसा अवर ना कोई दृढ़ाईआ। परम पुरख परमात्म मन्नो धुर दा पिता माऊँ, दूसर अवर ना कोई जणेंदी माईआ। आत्म परमात्म परमात्म आत्म इकको रंग समाओ, जगत रंगत रहण कोई ना पाईआ। सच स्वामी अन्तरजामी पुरख अबिनाशी आपा भेट कराओ, सरगुण निरगुण निरगुण सरगुण इकको रंग समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जो आदि जुगादी ब्रह्म ब्रह्मादी शब्द अनादी एथ्थे ओथ्थे दो जहान पकड़े बाहों, मालक रवालक प्रितपालक हो के आपणी दया कमाईआ।

(२१ चेत शहनशाही सम्मत १२)

